

Sygn. akt V Pa 100/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący **Sędzia SO Mariola Mastalerz (spr.)**

Sędziowie: **SO Magdalena Marczyńska**

SR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r. w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy D. D.

przeciwko (...) Państwowym Spółce Akcyjnej w W. Oddział (...) (...) w L. rentę wyrównawczą

w przedmiocie skargi D. D. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. z dnia 18 stycznia 2011 r., sygn. akt V Pa 251/10

postanawia:

odrzuć skargę.

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 15 maja 2013 roku D. D. wniosła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 18 stycznia 2011 roku, w sprawie V Pa 251/10. Jako podstawę wznowienia wskazała art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 403 § 2 k.p.c., tzn. ujawnienie, że stwierdzona u niej choroba zawodowa w postaci przewlekłego przerostowego zapalenia krtani i spastycznego alergicznego nieżyty oskrzeli, powodująca ciężki uszczerbek na zdrowiu powstała na skutek niedopełnienia obowiązków przez pracowników pozwanego I. G., T. B. i H. S., którzy z racji pełnionych obowiązków i zajmowanych stanowisk odpowiedzialni byli za bezpieczeństwo i higienę pracy, czym dopuścili się przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Skarżąca wniosła ponadto o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w (...) o sygn. Ds. 161/13 oraz zarządzenia Sądu Rejonowego w Opocznie sygn. IV P 88/09.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje :

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu.

Przed merytorycznym rozstrzygnięciem o zasadności skargi o wznowienie postępowania sąd jest zobowiązany do sprawdzenia, czy spełnia ona wymogi formalne. Na tym etapie sąd bada, czy skarga została wniesiona w terminie wynikającym z przepisów art. 407 k.p.c. i art. 408 k.p.c., czy jest ona dopuszczalna (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i czy oparto ją na ustawowej podstawie. Skarga, która warunków tych nie spełnia, nie może być przez sąd rozpoznana. Zgodnie bowiem z art. 410 §1 k.p.c., sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Podkreślić należy, iż na tym etapie badanie wniesionej przez stronę skargi nie może obejmować rozpoznania zasadności wskazanych przez stronę podstaw skargi, a jedynie to, czy skarżący wskazał podstawę odpowiadającą jednej z określonych w kodeksie podstaw wznowienia postępowania. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 stycznia 1999 r. w sprawie II UKN 417/98 (OSNP 2000, nr 6, poz. 254), odrzucenie skargi

o wznowienie postępowania w trybie art. 410 § 1 lub 411 k.p.c. może nastąpić tylko wtedy, gdy skarga nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, nie zaś gdy podstawa ta nie jest merytorycznie uzasadniona. Na tym etapie sąd dokonuje więc oceny wskazanych przez skarżącego podstaw wznowienia postępowania pod kątem ustawowej ich dopuszczalności,

a więc czy są to podstawy wymienione w art. 401, 401# i 403 k.p.c. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1999 r., II UKN 417/98, OSNAPiUS 2000, Nr 6, poz. 254).

Podkreślenia wymaga jednak fakt, iż samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCNP 1968, nr 8-9, poz. 154, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNAPiUS 2001, nr 4, poz. 160).

Sposób sformułowania przedmiotowej skargi oraz jej uzasadnienia wskazuje na to, że skarżąca D. D. swoją skargę opiera na przesłance określonej w art. 403 § 2 k.p.c. oraz art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżąca powołuje się bowiem na ujawnienie, że stwierdzona

u niej choroba zawodowa w postaci przewlekłego przerostowego zapalenia krtani i spastycznego alergicznego nieżytu oskrzeli, powodująca ciężki uszczerbek na zdrowiu powstała na skutek niedopełnienia obowiązków przez pracowników pozwanego I. G., T. B. i H. S., którzy z racji pełnionych obowiązków i zajmowanych stanowisk odpowiedzialni byli za bezpieczeństwo i higienę pracy, czym dopuścili się przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Ustalenie tej okoliczności ma o tyle znaczenie w sprawie, że skutkowałoby przyjęciem dwudziestoletniego okresu przedawnienia, o którym mowa w art. 442¹ § 2 k.c., a nie jak to uczynił Sąd Okręgowy – trzyletniego z art. 442¹ § 1 k.c.

W myśl art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, iż chodzi w nim o takie okoliczności faktyczne, względnie dowody, które przed uprawomocnieniem się wyroku wydanego w poprzednim postępowaniu istniały, lecz wykryte zostały po jego zakończeniu i strona nie miała możliwości ich powołania. Zatem możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek. Po pierwsze, wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane. Po drugie, możliwości ich wpływu na wynik sprawy i po trzecie, niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu. W grę wchodzi zatem tylko okoliczności faktyczne i środki dowodowe istniejące już w czasie trwania prawomocnie zakończonego postępowania, nie zaś powstałe po tej dacie (zob. postanowienie SN z 18 października 2011 r. III UZ 24/11, Lex nr 11291).

Analizując treść skargi D. D., Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż w sprawie nie może być mowy o wykryciu takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z

których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu o rentę wyrównawczą. Nie będą nimi gołosłowne twierdzenia skarżącej, że „stwierdzona u niej choroba zawodowa w postaci przewlekłego przerostowego zapalenia krtani i spastycznego alergicznego nieżyty oskrzeli, powodująca ciężki uszczerbek na zdrowiu powstała na skutek niedopełnienia obowiązków przez pracowników pozwanego I. G., T. B.i H. S., którzy z racji pełnionych obowiązków i zajmowanych stanowisk odpowiedzialni byli za bezpieczeństwo i higienę pracy”. Nie będą nimi również akta sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w (...)sygn. Ds. 161/13, bowiem jak wskazuje ich analiza, postępowanie zostało wszczęte na podstawie zawiadomienia D. D.z dnia 31 stycznia 2013 roku a postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa zostało wydane w dniu 19 lutego 2013 roku. Tym samym okoliczności faktyczne i dowody na jakie powołuje się skarżąca powstały po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie V Pa 251/10.

Zarządzenie Sądu Rejonowego w Opocznie w sprawie IV P 88/09 nie może zostać uznane za taką okoliczność faktyczną lub środek dowodowy, który mógłby mieć wpływ na wynik sprawy, bowiem po pierwsze nie jest możliwym ustalenie o jakie zarządzenie chodzi, ponieważ nie zostało wskazane przez skarżącą z jakiej daty pochodzi ewentualnie co było jego przedmiotem a po drugie, takie zarządzenie nie jest nowym dowodem w sprawie.

Druga wskazana przez D. D. podstawa wznowienia a określona w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., w świetle złożonej skargi, również nie znajduje uzasadnienia. Zgodnie bowiem z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia na tej podstawie, że wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa. Ta podstawa wznowienia wymaga co do zasady stwierdzenia popełnienia przestępstwa w prawomocnym wyroku skazującym, co w niniejszej sprawie również nie miało miejsca.

Skoro więc treść skargi o wznowienie postępowania wniesionej przez D. D. nie pozwala przyjąć, że skarga istotnie opiera się o którąkolwiek z ustawowych podstaw do wznowienia postępowania to Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o dyspozycję zawartą w art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę.